

[Socialministeren.]

alene til den tidligere omtalte Undersøgelse af Socialministeriet angaaende Forholdet over for fremmede Lande, der er sket paa Foranledning af Finansudvalget, men ogsaa paa anden Maade har Opmærksomheden været henvendt paa denne Lovgivning. Der har saaledes deltaget en Repræsentant for Socialministeriet i et mellem de sønderjyske Rigsdagsmænd og Krigsinvalidforeningens Repræsentanter for nogen Tid siden afholdt Møde, og de paa dette Møde fremsatte Ønsker om en Lovrevision er for Tiden Genstand for Undersøgelse i Socialministeriet, uden at jeg i dette Øjeblik kan sige noget om, i hvilken Udstrækning de fremsatte Forslag eventuelt vil kunne imødekommes. Jeg maa for saa vidt principielt tage det Forbehold, at jeg paa Forhaand ikke tror, der er noget videre at gøre efter den Forhandling, der fandt Sted i 1932, og under Hensyn til, at det offentliges Finanser jo ikke er bedret siden den Tid.

Med Hensyn til det foreliggende Lovforslag maa jeg sige, at det er præget af Ukendskab til Sociallovgivningen, som vi har den herhjemme i Almindelighed, og til den særlige Militærlovgivning vedrørende Krigsinvalidler i Særdeleshed, at det endvidere paa visse Omraader, som nævnt, er af en saa demagogisk Karakter og dets finansielle Følger saa vidtrækkende, at det efter min Opfattelse er uegnet til at danne Grundlag for en virkelig Drøftelse af dette Spørgsmaal.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Aksel Larsen): Da det ærede Medlem Hr. Munch-Petersen er fraværende, skal jeg paa Partiets Vegne knytte nogle Bemærkninger til det, Socialministeren har sagt.

Det forekommer mig ikke at være nogen vægtig Grund til Afvisning af Lovforslaget, at Loven er blevet revideret i 1932. Hvis Revisionen ikke har gjort Loven god nok, hvis Loven stadig væk har Mangler, hvis Invaliderne stadig væk har Grund til berettiget Klage, saa hjælper det dem lidt, at man kan sige: Loven er blevet revideret i 1932. Jeg deltog for nogen Tid siden i et Møde i Studenterforeningen — det vil sige „deltog“ maa tages med et vist Forbehold, for jeg var sat under Censur —, hvor jeg hørte Statsministeren tale om, at Grundloven var ikke god nok. Den er jo ogsaa revideret, endda nogle Gange, og alligevel er den ikke god nok. Saa er det altsaa ikke tilstrækkeligt at sige, at en Lov er revideret, derfor kan den godt have Mangler, og den Omstændighed, at Revision af denne Lov

har fundet Sted i 1932, er efter min Mening ikke noget Bevis for, at Loven er tilfredsstillende.

Socialministeren siger, at denne Lov staar ikke tilbage for Udlandets tilsvarende Lovgivning. Jeg kunde ønske, at Ministeren i Stedet for i Almindelighed at fremsætte denne Bemærkning var gaaet konkret ind paa det Spørgsmaal, der har faaet os til at forelægge Lovforslaget i denne Affattelse med den af Ministeren som demagogisk betegnede § 7. Forholdet er nemlig det, at der findes en Konvention, hvorefter Invaliderne skulde kunne indanke deres Sager for en Domstol, eller i hvert Fald et Organ, der skulde fungere som en Domstol, men det ser man fuldkommen bort fra, det tillader man ikke, og naar Invaliderne kommer med deres Ansøgninger og Klager, lader man Administrationen træffe Afgørelsen. Jeg vil indrømme, at dette ganske vist er i allerhøjeste Grad i Overensstemmelse med Retningslinierne i Socialreformen, men det er ogsaa en af de Ting, som er mest uretfærdig i Socialreformen, at Administrationen selv afgør og selv skønner over de Klager, der foreligger over Administrationen, ja, efter Socialreformen kan den endda idømme Folk Straf. Det er naturligvis ganske forkasteligt, at et saadant Forhold eksisterer, og den Omstændighed, at det er gennemført som Princip i Socialreformen, kan ikke faa mig til at indse, at det derfor er rigtigt, at et lignende forkasteligt Princip eksisterer for Krigsinvaliderne i Sønderjylland.

Derfor har vi foreslaaet, at disse Spørgsmaal skal afgøres af Invalidenævnet. Jeg ser bort fra en let Overdrivelse fra Socialministerens Side. Han sagde, at kun een skulde beskikkes af Socialministeren, og han skulde godkendes af Krigsinvalidernes Organisation. Der staar udtrykkeligt i Lovforslagets § 7, at to skal beskikkes af Socialministeren; deraf skal den ene være en sønderjysk Læge, som har deltaget i Krigen, og som godkendes af Invalidernes Organisation. Men lad os se bort fra denne milde demagogiske Overdrivelse og gaa til en anden betydeligt grovere demagogisk Overdrivelse. Socialministeren siger: Det kunde lige passe, at Invaliderne selv skulde fastsætte deres Understøttelser; vil man have, at Statstjenestemændene selv skal fastsætte deres Lønninger? Ja, jeg kan ærlig talt ikke se, hvilke skrækelige Perspektiver der i Grunden kunde være ved det. Arbejderne danner Fagforeninger for at øve Indflydelse paa deres Lønninger, og hvis de var stærke nok, vilde de helst diktere Arbejdsgiverne disse Lønninger.